

Gods Post- bode

bestuurslid van het dispuut, en nóg binnen de tijd z'n kandidaats gedaan. Vier beroepen gekregen. Nu woont hij in een welvarend dorp, samen met Anneke, die hij vanaf de kleuterschool trouw is geweest. Samen... over twee maanden met z'n drieën. Anneke vereert hem. Z'n gemeenteleden zien tegen hem op. Ja, alles is goed. Nou ja, hij doet er ook z'n best voor. Spraakles genomen, z'n stem beluisterd op de bandrecorder... Z'n preken bestudeerd hij grondig en hij is trouw in huisbezoek. Van kritiek merkt hij niet veel. 't Zijn beste mensen in zijn gemeente, die de dominee zien als het eind van alle tegenspraak. Alleen de zin van het lijden, daar weten ze niet altijd weg mee. In één straat wonen een oude, blinde vrouw, en een gezin met twaalf kinderen. De moeder van dat gezin is verongelukt. En de oude vrouw sleept haar schijnbaar nutteloos bestaan voort. Dan komen ze met hun vragen bij de dominee. Als God liefde is, waarom laat hij dan zulke dingen toe? Waarom is er dan oorlog? Waarom worden er christenen ver-

Langzaam boort de dieseltrein zich door de dikke mist. Een brede baan licht, waarin afgetekend de coupéraampjes, glijdt langs de rails mee. Daarbuiten is alles ondoordringbaar grijs. In de verte laat een misthoorn zijn eentonige waarschuwing horen.

't Is vol in de trein, deze avond voor kerst... De jonge dominee Sieperda heeft zijn toevlucht gezocht in de restauratiewagen. Op het tafelblad liggen de vellen papier waarop zijn kerstpreek staat, keurig getypt, zoals dominee Sieperda alles keurig doet. Hier en daar brengt hij voorzichtig een verandering aan. Prachtfiguren toch. De ruige herders, de koninklijke wijzen, de jeugdige Maria, en straks de oude Anna... Rijk en arm, jong en oud, alles wil hij verzamelen om de kribbe. Niet de traditionele manier: eerst alleen de herders ten tonele voeren, later de wijzen en nog later de voorstelling in de tempel. Hij wil alles samenvatten in één boeiend geheel.

Van „Nu daagt het in het oosten”, kan hij eigenlijk wel alle verzen laten zingen, en dan beurtelings door mannen en vrouwen. Dat doet het altijd wel. En direkt na de preek: „Komt verwondert u hier, mensen...”

Tevreden schuift hij de vellen in elkaar. 't Is goed! Voldaan leunt hij achterover. Alles is goed! Z'n hele leven is dat zo geweest. 't Begon al op de lagere school. De tweede klas heeft hij overgeslagen. Toen hij elf was stapte hij naar het gymnasium, dat hij verliet met zeven negens en een tien op zijn examenlijst. Toen de universiteit. Lid van het corps,

volgd. Ze willen God de schuld geven, Hem ter verantwoording roepen. Dat is natuurlijk absurd.

Nu gaat hij preken in zijn geboortedorp, logeren bij zijn moeder. Jammer dat Anneke niet mee kon. Toen hij het preekverzoek aannam hadden ze erop gerekend samen te gaan. Maar de dokter raadde het af. Gelukkig is Marjan bij haar. Anneke's lievelingszus, en verpleegster op de koop toe. Wat wil je nog meer! Dominee Oudenbos neemt voor hem waar. Ook de kerstfeestvieringen. Dat was verleden jaar wel erg overvloedig. Hoe zei de oude dominee Krans het ook al weer... O ja, veertien kerstfeesten gevierd... het geloof behouden!

De trein mindert vaart. Ze zijn er bijna. Twintig minuten over tijd, valt nog mee. Misschien kan hij even aanlopen bij Harry, z'n oude studievriend. Studeerde rechten, en knapt nu voor een fooitje klusjes op bij een advocaat. Pechvogel! Aan trouwen hoeft hij voorlopig niet te denken. Dan heeft hij toch geboft.

Voorzichtig tilt hij het togakoffertje uit het bagagenet. Zal hij morgen z'n baret opzetten, of zouden ze dat show vinden?

„Dag moeder! Hoe vindt u het, een privé-dominee tot na de kerst?”

„Fijn jongen, kunnen ze je wel zolang missen daar?”

„Ja hoor! Dominee Oudenbos neemt waar. Hij moest twee jaar geleden om gezondheidsredenen met emeritaat. Ik ben toen in zijn plaats gekomen. De laatste tijd voelt hij zich weer aardig goed. Hij denkt er zelfs over zijn diensten aan te bieden als

hulpprediker. En nu wilde hij zo graag met zijn oude gemeente Kerstfeest vieren. De kerkeraad vond het goed, en ik natuurlijk ook. Er is maar één ernstige zieke. Als die naar me vraagt zal Anneke telegraferen. Maar ik denk niet dat het nodig is."

„Hoe gaat het met Anneke?"

„Wel goed, ze moet alleen wat kalm aan doen van de dokter. Een beetje rust zal mij trouwens ook goed doen. Ik hoef hier maar één keer te preken. Harry dacht dat ik wel een oud paard van stal gehaald zou hebben. Maar 't is een kersverse preek. Geen tweedehands spullen in zo'n mooi dorp, wat u?"

Mevrouw Sieperda glimlacht maar eens. „Laat je ook Ere zij God zingen?" vraagt ze hoopvol.

„Alstublieft niet! Die melodie is niet aan te horen. Je moet de mensen op muzikaal gebied een beetje opvoeden."

Mevrouw zwijgt. Er is nog veel dat haar jongen leren moet. Maar niet van z'n oude moeder. Het leven zelf moet zijn leermeester zijn. En het leven slaat toe, nog datzelfde Kerstfeest.

Die eerste Kerstdag is de kerk stampvol. De gangpaden zijn volgezet met stoelen, en de kinderen

op pantoffels. Nerveus draait hij z'n eigen nummer, telt de keren dat de bel overgaat. Vier... vijf... acht... Dan gooit hij de hoorn op de haak. Er is niemand thuis. Dat kan van alles betekenen. Wie nu bellen? Van de burenen weet hij het nummer niet. En inlichtingen doet alles natuurlijk op z'n elfendertigst. De politie... alle kans dat die niet op de hoogte is. Wacht, de dokter, natuurlijk de dokter. Gespannen telt hij weer.

„Met mevrouw Verhagen."

„Hier Sieperda. Is de dokter thuis? Weet u iets? Wat is er met Anneke?!" Gejaagd stoot hij de korte zinnen eruit.

„Uw vrouw is een uur geleden naar het ziekenhuis gebracht."

„Waarvoor?" Hij schreeuwt het bijna.

„Ze is van de keldertrap gegleden. Niet ver, maar ze kwam een beetje ongelukkig terecht. Op zichzelf nog niet zo erg, maar in haar toestand... Mijn man vermoedt dat vandaag de baby geboren wordt. Als u het ziekenhuis opbelt weet u de laatste berichten. Ik zal u het nummer geven."

Weer draait dominee Sieperda. Verdwaasd loopt hij even later de deur uit. Hij vergeet te bedanken. Hij weet de laatste berichten. 't Wordt vechten!

Kerstverhaal

door CO VAN DER STEEN-PIJPERS

zitten tot op het trapje van de preekstoel. Er is aandacht. Dominee Sieperda boeit de mensen met zijn vloeiende volzinnen, zijn melodieuze stem. Hij tekent de herders zoals ze gaan door het veld, door de straten van Bethlehem. Hij laat de wijzen deinen op de ruggen van hun rijdieren.

Komt, verwondert u hier, mensen! Verwondert u over de koninklijke wijzen. Verwondert u over de begaafde dominee Sieperda...

„'t Was mooi, dominee!" zegt de ouderling-vandienst. „Ik heb het nog nooit zo duidelijk voor me gezien."

Lekker onderuit gezakt in een gemakkelijke stoel doet dominee Sieperda tweede kerstdag 'n middagdutje. Gisteren is er veel aanloop geweest, maar vandaag laten ze hem gelukkig met rust. Volkomen ontspannen zwerft hij ergens tussen waken en dromen. Hij hoort niet dat er een bromfiets voor de deur stopt en dat de bel rinkelt.

„Een telegram", zegt z'n moeder, „voor jou."

„Och, toch nog die oude Rensink. „Ik dacht dat het de goede kant zou opgaan."

Rustig vouwt hij het papier open. Dan uit hij een kreet van schrik. Ongelovig leest hij opnieuw.

„Is die meneer gestorven?" vraagt zijn moeder bezorgd.

„Het gaat... het is... het is Anneke", stamelt hij. Hij reikt haar het telegram.

„Anneke ziek. Thuiskomst gewenst. Marjan."

„Dan moet het erg zijn!" barst hij los. „Hoe laat kan ik hier weg? Hebt u een spoorboekje? Nee, ik ga eerst oppellen. Waar kan dat? Waarom hebt u ook geen telefoon!" raast hij onredelijk.

„Bij de melkboer op de hoek", wijst mevrouw. „Die is altijd erg hulpvaardig."

Hij luistert al niet meer, rent weg in z'n colbert en

Voor moeder en kind!

Weer glijdt de dieseltrein door de winterse velden. Laaghangende wolken, druipende bomen, het is alles even mistroostig. Dominee Sieperda zit in een lege coupé. Hij hoeft niet in de restauratiewagen naar een plaatsje te zoeken. Hij hoeft ook niet z'n preek te repeteren. Z'n preek! Z'n mooi-gekozen woorden! Z'n schilderij van ruige herders en koninklijke wijzen, waar dominee Sieperda in het middelpunt stond en niet het Kind in de kribbe.

Nu zijn toga en baret niet belangrijk meer.

Nu schudt God hem wakker uit zijn zelfgenoegzaamheid. Goed... goed... Maar waarom Anneke? In de wachtkamer van het ziekenhuis vindt hij Marjan. Anneke ligt op de operatietafel. Zal hij haar nog weerzien?

Op de morgen na Kerstmis staat dominee Sieperda in de huiskamer voor het raam: De doorwaakte nacht, de spanningen, hebben hun sporen op zijn gezicht achtergelaten. Maar in zijn moede ogen is vrede. De dood is voor het ogenblik verslagen.

In de couveuse ligt een heel klein jongetje. En Anneke... Anneke heeft even tegen hem geglimlacht. Hoe het verder zal gaan weet God alleen. Voor dit, deze onverdiende zegen, is hij oneindig dankbaar.

Aan de overkant nadert de postbode. Dominee Sieperda ziet hoe hij huis aan huis de brieven bezorgt. Eigenlijk zijn alleen die brieven belangrijk. Niemand vraagt hoe de postbode er uitziet, of z'n schoenen wel gepoetst zijn en of die pet hem wel staat. Zo wil hij werken. Geen mooie woorden. Geen zorgvuldig ingestudeerde gebaren. Eenvoudig de brieven bezorgen die God aan hem heeft toevertrouwd.

„Heer", bidt hij deemoedig, „laat me dat mogen zijn, Uw postbode!"